

Emberi jóság

Egy fiatal nő tért be az étterembe. Ebédidőben érkezett, majdnem tele volt minden helyiség. A pincér hellyel kínálta, majd hozta az étlapot. Miután a hölgy kiválasztotta, hogy mit fog enni, az embereket figyelve várakozott. Ahelyett, hogy a mobiltelefonjába merült volna, ahogyan a legtöbben tették, ő inkább érdeklődve nézelődött.

Ahogy a szemei az étterem vendégeiről az ablakon keresztül az utcára tévedtek, egy hajléktalan férfit pillantott meg. Sovány, ötvenes éveinek végén járó, beesett arcú ember volt, akiről látszott, hogy borzasztóan nehezen éli meg, hogy az utcán kell élnie.

A nő egy darabig figyelte, ahogy a férfi sóvárgó szemekkel nézi az előtte elhaladó embereket, és reménykedve keresi a tekintetüket, de mindhiába. Senki nem foglalkozott vele. Túl szerény volt ahhoz, hogy bármit is kérjen magának, de látszott, hogy nagy szüksége lenne segítségre.

Időközben megérkezett a hölgy ebédje. Frissen sült, puha hús és vegyes köret – mindig minőségi ételt választott, erre odafigyelt. Megköszönte a pincérnek, majd gondolkodás nélkül felállt, megfogta a tányérját és az evőeszközöket, majd az étteremből kísértálva átnyújtotta azokat az éhező férfinak.

A hajléktalan férfi hirtelen nem is tudta, hogy mit kezdjen a semmiből érkező jó cselekedettel. Felcsillant a szeme, elrebegett egy köszönömöt, majd lesütött szemmel enni kezdett. Minden falatot kiélvezett; élete talán legszebb lakomája volt ez.

Miután végzett az ebéddel, a hölgy visszavitte a tányért és az evőeszközöket az asztalára, majd a számlát kérte. Az üzletvezető, aki végig nézte az iménti esetet, a pincér fülébe súgott valamit, majd sarkon fordult és ment tovább a dolgára. Amikor a pincér megérkezett, a hölgy megnézte a számlát, amin ez állt: „Az emberi jóság ingyenes. Köszönjük, hogy nálunk járt.”